

தெருக் கூத்து மரபுகள்

டாக்டர் ஏ. என் பெருமாள்,
(உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்)

மனிதனின் இன்பவுணர்வு, வீரவுணர்வு, நன்றியுணர்வு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் தோன்றியது கூத்து. கலை ஆர்வமும் கவின் உணர்வும் பெருகப் பெருக கூத்து, மாற்றமும் தோற்றமும் பெற்றுச் சிறந்தது. காலவோட்டம் தந்த அனுபவப் பெருக்கும் வரன் முறையான பயிற்சியும் கூத்துக் கலையின் வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவின. உணர்ச்சிக்கு ஆட்பட்டு மனம் போன போக்கில் குதித்துக் குதித்து ஆடிய மனிதன் அறிவுக்கு உட்பட்டு பல விதிமுறைகளை வகுத்து முறையாக ஆடிக் கலை முன்னேற்றம் கண்டு மகிழ்ந்தான். தாளத்துடன் இணைந்த ஆடல் இசையுடன் கலந்து கவின் கலையானது. பின்னர் வாழ்க்கையுடன் பிணைந்து பயன் கலையாகப் பொலிந்தது. இன்று நாடகக் கலையாகச் சிறந்து மக்களுக்கு இன்பம் தருவதுடன் இனிதாக வாழும் வழிமுறைகளை இயல்பாகக் காட்டும் அருங்கலையாக மலர்ந்துள்ளது.

முற்காலத்தில் நாடகம் 'கூத்து' என்ற சொல்லால்தான் அழைக்கப் பெற்றுள்ளது. அவிநயம், நாடகம் ஆகிய இரண்டும் அதனுள் அடங்கும். அவிநயம் என்பது ஒரு பாடலுக்கு ஏற்ற வாறுள்ள அங்க அசைவுகளுடைய நடனமாகும். நாடகம் ஒரு நீண்ட கதையை நடத்துக் காட்டும் பெருங்கலையாகும். இருப்பினும் அதனைக் கூத்து என்றே நெடுங்காலமாக மக்கள் அழைத்து வந்தனர். குரவைக் கூத்து, துணங்கைக் கூத்து, வள்ளிக் கூத்து, சாக்கைக் கூத்து, வசைக் கூத்து, விநோதக் கூத்து, விதூடக் கூத்து, வென்றிக் கூத்து, பாவைக் கூத்து போன்றவை பண்டைக் காலத்தில் சீரும் சிறப்புமாகத் தமிழ் நாட்டில் நடைபெற்றுள்ளன. கூத்தாட்டவை இருந்துள்ளன. கூத்தம்பலம், கூத்து மர்டம் ஆகியவையும் இருந்ததாகக் கேரள (சேரநாடு) நாட்டுப்புறப் பாடல் மூலம் அறிகிறோம். இவற்றிலிருந்து கூத்துக்கலை மிக வளமாக வளர்ந்துள்ள நிலை மிகத் தெளிவாகப் புரியும்.

நாட்டுக்காகவும் நன்மைக்காகவும் போராடி வீர மரணம் எய்தியவர்களை நன்றியுணர்வுடன் வீரக்கல்லெடுத்துப் பாராட்டும் வழக்கம் மக்களிடையே மிகப் பரவலாகக் காணப் பெற்றுள்ளது. ஸ்காண்டிநேவியாவில் 'ஒடின்' என்று இந்த வீரத் தெய்வ வழிபாட்டினை அழைத்தனர். தமிழ்நாட்டில் 'நடுகல் தெய்வ வழிபாடாக' இத்தகைய வீரவணக்கம் நடைபெற்றது. அயர்லாந்து, குஜராத் ஆகிய இடங்களிலும் நடுகற்கள் உள்ளன. இத்தகைய வீர வழிபாடுகள் நடைபெறும் இடங்களில் இறந்த வீரர்களின் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைக் கூத்துக்களாக நடத்தி விழா எடுத்துள்ளனர். கூத்துகள் நடுகல்லுக்கு முன்புறமுள்ள பரந்த வெளிகளில் நடத்தப் பெற்றுள்ளன. கோயில்கள் கட்டப்பட்ட பின் ஆலய முன்றலில் கூத்துகள் ஆடப்பட்டன. இன்றும் நாட்டுப் புறங்களில் ஊர்த் தேவதைகளின் கோயில்களுக்கு முன்புறமுள்ள வெளியிடங்களில் கூத்துகள் நடத்தப் படுவதைக் காணலாம். பெரிய ஆலயங்களிலும் நானாவித நாடக சாலை, நடனசாலை, சபா மண்டபம் ஆகியவை இருப்பதைக் காணலாம்.

இவ்விதமான நாடக அரங்குகள் இன்றி இடைக்காலத்தில் தெருவோரங்களில் நாடகங்களை நடத்தியுள்ளனர். அவற்றைத் தெருக் கூத்துக்கள் என்று மக்கள் அழைக்கத் தலைப்பட்டனர். இத்தகைய நாடகங்கள் தெருவில் மாத்திரமன்றி, பரந்த வெளியிடங்களிலும் பின்னர் கீற்றுக் கொட்டகைகளிலும் நடத்தப் பெற்றன. ஆயினும் அவற்றை மக்கள் தங்கள் மனத்தில் நிலைத்த பெயரான 'தெருக்கூத்து' என்றே அழைத்து வந்தனர்.

18, 19 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தெருக் கூத்துக்கள் மிகப் பரவலாகத் தமிழ் நாட்டில் நடத்தப்பட்டன. இவற்றைப் பிற்காலத்தில் புகழ் பெற்ற ஆந்திர நாட்டில் நடைபெற்ற விதி நாடகங்களுடன் ஒப்பிட்டுக் காணலாம். ஈழ நாட்டில் இவற்றை 'நாட்டுக் கூத்து' என்று கூறுவார்கள். இத்தகைய நாடகங்களை நாட்

டுப் புற மக்கள் மிகவும் விரும்பிப் பார்ப்பதுடன் சமய வழிபாட்டு முறையாகவும் கருதி புனிதப் படுத்தியுள்ளனர். முதலில் சிலரால் வீதியில் நடைபெற்ற கூத்துக்கள் பின்பு வெளியிடங்களிலும் தற்காலிகக் கொட்டகைகளிலும் நடத்தப் பெற்றுள்ளமையால் அவற்றைச் சிறப்பாக மதித்து மக்கள் நாடகம் என்ற உயர் பொருள் தருமாறு 'நாட்டார் நாடகங்கள்' என அழைப்பது நன்றாக அமையலாம்.

பெரும்பாலும் தெருக்கூத்துக்களைச் சாதாரண நிலையுள்ள கலைஞர்களே மக்கள் முன் நடத்தினர். முன்பு பேரரசர்களின் ஆதரவுடன் நாடகங்கள் நடந்ததாக அறிய முடிகிறது. 10 ஆம் நூற்றாண்டில் ராஜராஜேஸ்வரம் நாடகம் தஞ்சையில் சோழப் பேரரசன் ராஜராஜன் ஆதரவில் நடந்துள்ளது. அதுபோல் பூம்புலியூர் நாடகம் 11-ஆம் நூற்றாண்டில் நடத்தப் பெற்றதாகக் கல்வெட்டுச் சாசனம் சான்று கூறுகிறது. 12-ஆம் நூற்றாண்டில் சோழப் பேரரசு வீழ்ச்சியடைந்தது. 13-ஆம் நூற்றாண்டில் கில்ஜியின் படையெடுப்பு. 14-ஆம் நூற்றாண்டில் விஜயநகர ஆட்சி தமிழ்நாட்டில் படர்ந்தது. அதன்பின் தமிழ்நாட்டில் நிலையான பேரரசு ஏற்படுத்தும் சூழ்நிலை அமையவில்லை. நாயக்கர்கள் சிறுசிறு ஆட்சிகளை அமைத்தனர். பாளையக்காரர் தோன்றினர். பாண்டிய நாட்டில் 72 பாளையங்கள் இருந்ததாக வரலாறு கூறும். மேலும் ஊருக்கு ஊர் நாட்டாண்மைக்காரருடைய ஆதிக்கம் வலுத்தது. மக்களுக்கும் அவர்களுக்குமே நேரடித் தொடர்பு இருந்தது. ஆகையினால் அவர்களை மகிழ்வித்துப் பரிசு பெறவே கலைஞர் முயன்றனர். பரந்துபட்ட பேரறிவு விளக்கக் கலைகளுக்கு ஆதரவு இல்லை. ஆகையினால் குறுகிய நோக்கமுடைய கூத்துக்கள் ஊர் விழாக்களில் நாட்டாண்மைக்காரர்களின் ஆதரவில் நடைபெற்றன. அவையே காலவோட்டத்தில் தெருக்கூத்துகளாக நாடெங்கும் நடக்கப் பெற்றன.

17, 18, 19-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தெருக்கூத்துகளுக்கு முன்னோடியாக தமிழ் நாட்டில் பள்ளு, குறவஞ்சி, நொண்டி, குருவம் போன்ற நாடக இனங்கள் நடத்தப்பட்டன. இவை ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி இயல்புகளையும் அமைப்புகளையும் கொண்டவை. ஒரே மாதிரி

யான (Stereotyped) போக்கை உடையன. ஆசிரியர் விரும்பும் கருத்தைப் புகுத்த வாய்ப்பு இல்லாதவை. மேலும் மக்கள் விரும்பும் புராணக் கதைகளையோ இதிகாச நிகழ்ச்சிகளையோ முழு நிலையாக நடத்துக் காட்டிடம் தராதவை. ஆகையினால் அத்தகைய புராணக் கதைகளைக் கூத்துக்கு ஏற்றவாறு எழுதி நடக்கத் தக்கவாறு ஒரு மரபை உருவாக்கினர். அதுவே தெருக்கூத்தாக விளங்கியது. இவற்றின் நடப்பு முறையிலும் அமைப்புத் தன்மையிலும் நாடக இனங்களின் போக்கு காணப்பட்டாலும் கதையும் பெர்ருளும் விரும்பியவாறு மாறின. ஒரே மாதிரியான பாத்திரங்களை மேடையில் சந்தித்த மக்கள் வெவ்வேறான புராணக் கதை மாந்தர்களைத் தெருக்கூத்துக்களத்தில் கண்டு களித்தனர்.

18, 19 ஆம் நூற்றாண்டுகள் தெருக்கூத்துகளை மிகவும் விரும்பி ஏற்றன. அக்காலத்துச் சூழ்நிலையில் தெருக் கூத்தே சிறப்புடைய நடப்புக்கலை வாகனமாகத் திகழ்ந்தது. மக்கள் அதை மிகவும் விரும்பினர். தெருக்கூத்தை இன்பமான பொழுது போக்காகவும் விரும்பிப் பின்பற்றும் சமயக் கதைகளை விளக்கிக் கூறும் கலாசாலையாகவும் கருதிப் போற்றினர் அலுப்புச் சலிப்பின்றி விடிய விடிய கண்டு களித்தனர். பல கல்தூரம் கடுநடை நடந்தும், தூக்கம் போக்கும் வழிகளைக் கடைபிடித்தும் மக்கள் இக்கலையைக் கண்டு மகிழ்ந்தனர் என மதே இதன் பெருமைக்குச் சான்றாகும். நாட்டாண்மைக்காரர் பணமும் பரிசிலும் கொடுத்துத் தெருக்கூத்துக் கலையை ஆதரித்தனர். அவர்களைப் பெருமையுடன் பாராட்டிக் கலைஞர் மகிழ்ந்தனர்.

தெருக்கூத்தின் தொடக்கநிலை மிகவும் எளிமையானதாக அமைந்துள்ளது. தெரு முனையில் இருவர் ஒரு வெள்ளைத் துணியைப் பிடித்துக் கொண்டு நிற்பர். இன்னும் இருவர் தீப்பந்தங்களைக் கையில் ஏந்தியவாறு நிற்பார்கள். பக்கமேளக்காரர் கருவிகளுடன் அமர்ந்திருப்பார்கள். நடிகர் திரைக்குப் பின் னாலிருந்து பாடியவாறு திரையை ஒதுக்கிய படியே முன் வந்து பாடியாடுவர். கட்டியங்காரன் திரையால் முகத்தை மறைத்தும் காட்டியும் சிறிது மக்களுடன் கண்ணாமூச்சி விளையாடிய பின்பே முன்னேறி வந்து பாடுவான். நடிகர் பாடியதைப் பக்கமேளக்காரர் திருப்பித்

திருப்பிப் பாடிச் சுவை பெருக்குவர். அந்த நேரத்தில் நடிகர் ஆடி ஆடி மகிழ்விப்பர். மக்களுக்கு நன்றாகப் புரியும் புராணக் கதைகளே பெரும்பாலும் நடித்துக் காட்டப் படுவதினால் தெருக்கூத்தில் பாட்டுக்கும் ஆட்டத்துக்குமே பெருமதிப்பு தரப்படும். உச்சக் குரலில் உரக்கப்படும் நடிகரே நன்கு மதிக்கப்படுவார். வள்ளி திருமணத்தில் ஆடாது அசையாது அரைமணி நேரம் கண்மூடாது கழுகாசலக் காட்சியில் நிற்கும் முருக வேடதாரியைப் பாராட்டிப் புகழ் மக்கள் அலுப்பதே இல்லை. பக்தி உணர்வுடன் கற்பூரத் தீபம் காட்டி கூத்தரங்கை இறையரங்காக மதித்த நிகழ்ச்சிகளும் நடந்துள்ளன. இதிலிருந்து அன்றைய மக்கள் மெய்ம்மை உணர்வு பெற்று நடிப்புடன் ஒன்றிக் கலக்கும் அளவுக்குக் தெருக் கூத்துகள் சிறப்பாக நடத்தப்பெற்றன என்று கருதலாம். நடிகரும் அவ்வாறே மெய்ம்மைத் துடிப்புடன் நடித்த நிகழ்ச்சிகளும் உள்ளன.

தெருக் கூத்து நடிகர் நீண்ட அங்கிகள், புஜக் கட்டை, மார்புப் பதக்கம், காது கட்டை, கிரீடம் முதலியவற்றை அணிந்திருப்பர். காலில் சதங்கை கட்டியிருப்பர். ஆண்களே பெண் வேடமணிந்து நடிப்பர். பெண் வேடதாரி இரு விதமாக ஆடையணிவர். அரசி போன்றோர் முன் கொசுவம் வைத்து சேலை கட்டிருப்பர். இதைப் 'பாப்பாரக் கட்டு' என்று கூறுவர். பூச்சுடி 'பிச்சோடா' கொண்டை முடித்திருப்பர். இதைப் 'வாழைப்பூ கொண்டை' என்றும் கூறுவர். தோழி முதலிய சிறு பாத்திரங்கள் 'சந்துக் கொசுவம்' வைத்து ஆடையணிவர். இதற்குச் 'சும்மாக் கட்டு' என்று பெயர். தலையில் முடியை அள்ளி முடிந்திருப்பர். இது பாத்திரங்களின் ஏற்றத் தாழ்வைப் புலப்படுத்தும் குறிப்புகளாகும்.

அரசன் சரிகை வைத்த நீண்ட அங்கியையும் அட்டையால் செய்த முடியையும், சரிகையுடைய அரையாடையையும் அணிவான். காலில் மேல் நோக்கி வளைந்த செருப்புகள் இருக்கும். கோமாளி பல ஒட்டுகளுடன் கூடிய பலவண்ண ஆடைகளையும் நீண்டு வளைந்த தொப்பியையும் அணிந்திருப்பான். குஞ்சங்கள் தொங்குவதையும் காணலாம். அரிதாரம், கரி, முத்து வெள்ளை ஆகியவற்றைப் பூசி வேடமிடுவர். முகத்தில் மினுமினுக்கும் பொடிகளைத் தூவி

ஒப்பனை செய்வார். மீசை, தாடி ஆகியவற்றை அத்திப் பால் கொண்டு ஒட்டுவர். வேடப்புனைவின் பொருத்தம் பற்றி அதிகம் கவலைப்படுவதில்லை. ஆனால் அனைத்திலும் ஒரு மரபு முறை பின்பற்றப் படுவதினால் மக்கள் அவர்களை எளிதில் புரிந்து கொள்வர்.

கூத்தில் காட்சி மாற்றங்களைப் பெர்து விருத்தம், பொது வசனம், கட்டியங்காரனின் அறிவிப்பு ஆகியவற்றால் அறிவித்து விடுவர். பாத்திரங்கள் தங்களைத் தாங்களே அறிமுகப் படுத்தியவாறு அரங்கத்துள் பாடிக்கொண்டே வருவர். இன்னது செய்யப் போகிறோம் என்பதையும் பாத்திரங்கள் பல இடங்களில் முன்னறிவிப்பு செய்து விடுவார்கள். ஏதோ ஒருவிதமான எழுதப்படாத ஒப்பந்தம் நடிப்போருக்கும் காண்போருக்கும் இடையில் இருப்பது போன்று நாடக மேடை நிகழ்ச்சிகள் நடந்து கொண்டிருக்கும். மக்களும் அவற்றை நன்றாகப் புரிந்து சுவைத்து மகிழ்வர். நடிப்புக் கலையின் முன்னேற்றப் படியில் காலடி எடுத்து வைத்து விட்டது போன்று 19-ஆம் நூற்றாண்டில் நடந்த சில தெருக் கூத்து நாடகங்கள் முன்னணியில் இருந்தது.

தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் வடக்கத்தி நாடகம் (வடபாங்கு) தெற்கத்தி நாடகம் (தென்பாங்கு) என்று இருவகையாக பிரிந்து தெருக் கூத்து நடைபெற்று வருகிறது. இது நில அடிப்படைப் பிரிவுகளாகும். தெற்கத்தி நாடகம் இராமாயண நிகழ்ச்சிகளை நடித்தும் சிறப்பு அடைந்துள்ளது. இந்தக் கூத்துக்களில் கட்டை கட்டி ஆடுதல், கட்டாமல் ஆடுதல் என இருவகை உள்ளன. கல்யாண முருங்கைக் கட்டையும், கண்ணாடித் துண்டுகளும் முக்கிய அணிகளுக்குப் பயன்படுத்தப் பெறுகின்றன. இலங்கை மட்டக்கிளப்பு பகுதியில் வடமோடி, தென்மோடி என இருவகை கூத்துக்கள் நடைபெறுகின்றன. அவை முறையே தெலுங்கு, தமிழ் முறைகளைப் பின்பற்றுவன. ஒன்றில் வீரம், வெற்றி ஆகிய உணர்வுகளும் அடுத்ததில் காதல், மணம் ஆகிய இயல்புகளும் முனைப்பாக இருக்கும்.

மிகுதியும் பாடல்களாக அமைத்து மிகக் குறைந்த அளவு உரைநடைப் பகுதியுடைய தெருக்கூத்து நாடகங்கள் பல தமிழில் இருக்கின்றன. சுமார் 300 நாடகங்கள் கிடைக்கப்

கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன. 18-ஆம் நூற்றாண்டில் மாரிமுத்துப் பிள்ளை என்பவரால் இயற்றப்பட்ட வரலாற்றுப் படைப்பான 'அநீதி நாடகம்' இன்று அச்சு உருவில் கிடைக்கும் முதல் தெருக் கூத்து நாடகமாக உள்ளது. 1857-இல் முதன் முதலில் நடிக்கப் பெற்று 1867-இல் அச்சேறிய காசி விசுவநாத முதலியாரின் 'டம்பாச்சாரி விலாசம்' இம்முறையில் எழுதப் பெற்ற முதல் சமூக நாடகமாகும். புராண இதிகாச நாடகங்கள் பலப்பல. கிருஸ்தவ, இஸ்லாம் நாடகங்கள் சிலவும் தெருக் கூத்து அமைப்பில் எழுதப்பட்டுள்ளன.

19-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இத்தகைய நாடகங்கள் சிறப்பிழந்து காணப் பெற

றன. ஆதரவு குன்றிய நிலையில் கற்றோரின் வெறுப்புக்கு ஆளாகியது. ஆயினும் நாட்டுப்புற மக்கள் அவற்றிற்குத் தகுந்த ஆதரவு கொடுத்து வந்தனர். 'விராட பருவம்' நடத்தினால் மழை வரும் 'மீனாட்சி கலியாணம்' 'சீதா கலியாணம்' நடத்தினால் மணம் கூடும், குழந்தைப் பேறு வாய்க்கும் என்ற அளவுக்கு நம்பி நாடகங்கள் நடத்தினர். இன்றும் புரதைத் தம்பிரான், மதுரை உடையப்பா, செட்டி நாட்டு மணிமுத்து பாகவதர் போன்றோர் தெருக்கூத்தைச் சிறப்புற நடித்து வருகின்றனர். நகரத்து மக்களும் விரும்பும் வண்ணம் அக்கலைக்கு உயிருட்டு கின்றனர். தமிழ் நாடக வரலாற்றில் தெருக் கூத்து அமைப்பு நாடகங்களுக்கு ஒரு சிறந்த இடம் உண்டு என்பது உறுதி. ▶

With best compliments from:

Telex : 41-7603

Grams : " GOLDVASAN "
" ASSORTMENT " Madras

P. C. SREENIVASAN & CO.

HIDES & SKINS

Buying Agents :

G. O. LIDDELL & CO. LTD.
NORTHAMPTON (U.K.)

**66, VEPERY HIGH ROAD,
MADRAS-600 007**

Enquiries Regarding Promotion of Export Business in E.I.T.D.
Cowhides, Buffhides, Cowcalf and Buffcalf & Finished
Leathers Solicited.